

?Joan-Lluís en terres bagenques

És un autor conegut, reconegut, prolífic i valorat. Ha obtingut premis importants, com el Sant Jordi, l'Amat-Piniella i el Premi Òmnium a la millor novel·la de l'any. El 12 de maig va venir a Manresa per presentar la seva darrera i celebrada novel·la, *Junil a les terres dels bàrbars*, i, per bé que els mitjans locals podien haver fet més cas a l'esdeveniment, la presentació havia estat prou anunciada perquè hi acudís tothom que hi tingués interès. El cas, però, és que, malgrat tot el que s'ha dit fins ara, la recepció manresana de l'última obra de Joan-Lluís Lluís va ser, aquell dia, més aviat discreta, amb una quinzena escassa d'assistents.

Amb un to que va navegar entre la ironia desmenjada i l'entusiasme moderat, Lluís va oferir un llarg monòleg carregat de matisos interessants i de reivindicacions literàries. D'entrada, però, va assegurar que entre els escriptors catalans d'anomenada Manresa té fama de ser un lloc on és difícil atraure gent a les presentacions i que ell, aquell dia, ho constatava. Potser només pretenia ser simpàtic i, al capdavall, demostrar que estava disposat a lliurar-se al públic amb la mateixa intensitat que si fos ple, però quan va demanar si el rumor era cert, li va passar allò que no era tan difícil de preveure: algú del públic li va respondre -ves per on!- que el nombre d'assistents a la presentació d'un llibre depenia, en bona part, de l'escriptor. Encara que fos veritat el que diuen que es diu de Manresa, i que, fins i tot, els propis manresans ho puguin reconèixer, a ningú no li agrada que sigui un foraster -il·lustre o no- qui ho retregui. «Dels teus, en pots dir, però no en vols sentir», que diuen al meu poble.

Anècdotes a banda, *Junil* és una bona novel·la, escrita amb un aire encisador d'oralitat, que, sense cap voluntat historicista, inicia la trama en una marca indefinida de l'Imperi romà i avança per territoris ignots on parlen altres llengües i s'expliquen altres històries; que fa un homenatge a la literatura, a Ovidi i, sobretot, al mateix fet de relatar, de recitar, de crear a través del llenguatge; i que, al capdavall, s'estructura en forma d'aventura a la recerca de la llibertat.